

Lars Løkke Rasmussens tale ved Venstres landsmøde

Taler

Lars Løkke Rasmussen
Statsminister

Dato

19. november 2016

Sted

Herning

Godmorgen og velkommen til landsmøde.

Velkommen igen. Jeg har jo allerede sagt velkommen en gang til mange af jer. Det var dejligt at stå i indgangen i morges. Vi mødte hinanden med smil. Men også med kolde fingre og røde kinder.

Vi er efterhånden godt inde i den del af året, der kaldes den mørke tid. Solen står sent op. Den går tidligt ned.

Dagen er aftaget med 9,5 timer. Vi har nu mindre end 8 timers dagslys tilbage. Og det bliver værre, før det bliver bedre.

Den mørke tid - alene udtrykket er nok til at slukke håbet hos selv den største optimist.

Det lyder af gølge marker, gråt sjaap og morgener, hvor vækkeuret tilsyneladende ringer midt om natten. Hvor man er overbevist om, at der er sket en fejl, indtil man rent faktisk kigger på uret. For jo - vi skal op, når det er allermørkest, også selvom det skærer i øjnene, når lyset tændes.

Det er den tid på året, hvor vi måske ikke sender de venligste tanker til vores fjerne forfædre, der valgte at slå sig ned netop i Danmark. Og så alligevel, for den mørke tid er også andet end det. Heldigvis.

Det er tiden, hvor man tænder lys, nyder at være indendørs, mens man venter på, at vejret er færdigt med at rase af udenfor. Den mørke tid er vel hemmeligheden bag, at vi danskere har opfundet hygge.

Selvom vi er midt i den mørke tid så er der faktisk mange lyspunkter. Rigtigt meget man kan glæde sig over.

Venstre har nu været regering i seksten måneder. Og der er sket meget. Mere end nogen af os kan huske. Lidt skidt. Men heldigvis langt, langt mere godt. Og det politiske har vi Venstrefolk en stor del af æren for.

Vi har genvundet kontrol med flygtningesituationen.

Den kom reelt ud af kontrol, da der gik hul på Europas grænser sidste efterår. Nu har vi fået ryddet op efter venstrefløjens mange lempelser. Vi har strammet op. Vi har fået sat ind ved grænsen. Vi har fået tingene under kontrol.

Man skal faktisk fem år tilbage i tiden for at finde en periode, hvor asyltallet var lige så lavt som det er nu!

Helt ærligt. Det kan vi godt tillade os at være stolte af!

Vi har skabt bedre muligheder for vækst og udvikling i hele landet.

Ved at tænde håb hos et fødevareerhverv, som var på randen af sammenbrud. Med liberalisering af planloven. Lavere afgifter. Billigere biler og færgebilletter. Og ved at sætte gang i en historisk udflytning af statslige arbejdspladser. For vi ved godt, at der er talent, kompetencer og dygtige folk i hele Danmark.

Huspriserne er steget i år. I alle fem regioner. Virksomhederne ansætter igen. I alle dele af landet.

Nu går udviklingen endelige igen den rigtige vej!

Helt ærligt. Det kan vi i Venstre godt tillade os at være stolte af

Vi har investeret mere i kernevelfærden.

Vi overtog en offentlig kasse, som langt fra var så bugnende som man fik indtryk af i valgkampen. Vi har betalt de regninger, som Socialdemokraterne efterlod i skufferne og samtidig har vi indfriet løfter. Om at gennemføre kræftplan IV og sætte målrettet ind over for demens. At forbedre patienternes rettigheder. At

adressere det store problem, at patienter må ligge på gangene.

Vi er godt i gang med at bevise, at man på en og samme tid kan kan sænke skatter og afgifter og styrke velfærden!

Helt ærligt. Det kan vi i Venstre godt tillade os at være stolte af

Vi har sikret, at det bedre kan betale sig at arbejde.

Vi har gennemført første fase af JobReformen. Genindført kontanthjælpsloftet. Indført en ny, lavere integrationsydelse på SD-niveau.

Den største socialpolitiske bedrift er ikke at give folk mere i offentlig forsørgelse, men at få dem fra kanten af samfundet ind i fællesskabet. I uddannelse. I job.

Vi er godt i gang med at genskabe respekt for helt almindelige hårdtarbejdende danskeres indsats!

Helt ærligt. Det kan vi i Venstre godt tillade os at være stolte af

Vi har sænket skatter og afgifter.

Med mange milliarder kroner. NOx-afgiften er reduceret til en femtedel. Arveafgifterne er på vej ned. Reklameafgiften fik vi stopper. Og nu kommer PSO' en helt væk. Og vi har gjort livet lettere for erhvervslivet med et byrdestop, en indsats mod overimplementering af ED-regler og ved at ny erhvervslovgivning kun træder i kraft to gange om året.

Vi er godt i gang med at genskabe forståelsen for, at pengene skal tjenes før de kan bruges!

Helt ærligt. Det kan vi i Venstre godt tillade os at være stolte af

Der er sket meget. Vi har fået noget fra hånden.

Når jeg kommer rundt i landet, så bliver jeg rigtigt glad for, at der står en helt enorm respekt om Venstres mange dygtige ministre, folketingsmedlemmer og alle vores folkevalgte i kommuner og regioner.

Tak til jer alle for jeres utrættelige indsats for at gøre en forskel hver eneste dag!

Og til alle jer tillidsfolk og mange frivillige, der udgør selve fundamentet for, at Venstre er det store folkeparti, som vi er i dag. Også stor tak til jer!

Det var en stor og det var også en vanskelig opgave vi tog på os efter sidste folketingsvalg. Og derfor er jeg også glad for - og vi kan godt tillade os at være stolte over - at vi har fået lavet så mange gode resultater for Danmark. Vi har gjort en forskel!

Men, men, men ... Vi kan ikke tage æren alene. I politik, ligesom i de fleste af livets andre forhold, er det sådan, at hvis man skal have en opgave løst, så gør man det bedst i fællesskab.

Og løftet i fællesskab, ja det har vi gjort. Med alle. Om snart sagt alt. Vi har lavet et utal af aftaler siden valget.

Den første jo allerede dagen efter regeringsdannelsen. Vi genindførte BoligJobordningen. Med tilbagevirkende kraft. Præcist som vi lovede i valgkampen.

Siden er det gået stærkt med over 50 aftaler. Med alle partier. Fra Alternativet og Enhedslisten på den ene side til Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Konservative Folkeparti på den anden.

Vi har samlet brede flertal. Og vi har gjort det igen og igen. Så fortidens snak om blokpolitik nu er gjort til skamme og erstattet af samarbejde. Det er positivt.

Ja, Avisen.dk - fagbevægelsens medie - mener endda, at vi har bundrekord i blokpolitik. I seks ud af syv afstemninger har vi haft flertal henover den politiske midte. Det kan vi også være stolte af.

At netop fagbevægelsen påpeger dette, er måske i virkeligheden ret sigende. For det er jo ikke kun lykkedes os at samarbejde bredt i Folketinget, men også at genetablere en ordentlig og tillidsfuld dialog mellem regering og fagbevægelse.

Vi har pustet nyt liv i trepartsinstitutionen, hvor politikere, arbejdstagere og

arbejdsgivere sammen finder løsninger på store samfundsudfordringer.

Vi har allerede lavet to gode trepartsaftaler.

I marts om bedre integration, så udlændinge kan komme ud i virksomheder, tjene penge, forsørge sig selv - fremfor at ende på passiv forsørgelse.

I sensommeren om at skaffe op til 10.000 flere praktikpladser, så der ikke er en barriere for, at vores unge mennesker tager de tekniske og håndværksmæssige uddannelser, som vi har så hårdt brug, at nogle flere tager.

Og vi har aftalt, at når de er færdige med at forhandle overenskomster, så sætter vi os sammen igen. Til endnu en omgang trepart. Og denne gang skal det handle om, hvordan vi styrker kompetencer hos dem, der allerede er i arbejde, så de også kan være i arbejde om 5, 10, 15 år, når de skal kunne noget andet end de kan i dag.

Vi har en god dialog med både lønmodtagere og arbejdsgivere, at Dansk Metals formand talte på vores landsmøde for få år siden. Og at vi i morgen kan byde Industriens førstemand, Karsten Dybvad, velkommen her på talerstolen.

At kunne tale med alle. At kunne lave aftaler med alle. Fagbevægelse og arbejdsgivere. Højre og venstre side i Folketingssalen. Det siger for mig meget om den måde vi bør føre politik på i Danmark. Og det siger alt om Venstres centrale rolle i midten af dansk politik anno 2016.

Vores opgave er ikke at varetage snævre særinteresser. Det er heller ikke vores opgave kun at virke til glæde for Venstrefolk og vores egne vælgere. Vi er regering for alle danskere!

Selvom vi allerede har lavet mange gode aftaler, så rækker Venstres ambitioner videre end som så. Langt videre.

Vi har en forpligtelse til at passe på Danmark. Udvikle. Skabe nyt. Det bliver kun vigtigere når man betragter hvordan verden udvikler sig omkring os.

Mod øst, hvor et aggressivt Rusland spiller med musklerne og presser på Europas østlige grænser.

Mod syd, hvor krig og konflikt skaber grobund for religiøs fanatisme, terrorisme og massive folkevandringer.

I Europa, hvor det har taget alt, alt for lang tid at få forståelse for, at vores fælles ydre grænse ikke kan stå åben.

Og hvor Storbritannien nu har stemt for at forlade EU. Et EU - som trods åbenlyse udfordringer - gør Europa tryggere og rigere end vi ellers ville være.

I USA hvor valgkampen afdækkede en voldsom skepsis overfor den frihandel, som ellers har været kilde til utrolig fremgang, vækst og velstand.

Det giver usikkerhed. Det giver uro. Det gør det også herhjemme. Og jeg forstår godt, at mange er utrygge og bekymrede for, hvad vi har i vente.

Det er på mange måder et mærkeligt dilemma.

Globalisering, tættere internationalt samarbejde, øget samhandel, arbejdsdeling - man kan kalde det mange ting - det har været fantastisk for verden. På intet tidspunkt i verdenshistorien har så mange mennesker haft det så godt. Aldrig har så få levet i fattigdom. Aldrig har så mange fået en uddannelse. Aldrig har børnedødelighed været så lav. Alt sammen på grund af det vi kalder globalisering.

Men samtidig oplever mange, at de blive sat, risikerer at tabe, står tilbage på perronen, når togene med højere og højere fart drøner forbi. Forskelle tegnes hårdere op. Mennesker bliver tabt.

I sommer havde jeg to oplevelser, som står meget klart for mig.

Min ældste søn Bergur var blevet færdig med sin bachelorgrad i International Business på CBS. Det fejrede han ved at invitere 11 studiekammerater til middag hjemme hos os. Solrun var ude, så jeg lavede mad og vartede de unge op.

Snakken gik lystigt om bordet - på formfuldendt engelsk. Om drømme. Fremtiden. Livet. Og først langt ud på aftenen gik det op for mig, at 11 af de 12 middagsgæster var danske. Og at den sidste var en ung canadier, som i øvrigt

talte fint dansk.

Der var ingen om det middagsbord der var bange for globalisering. Selvtillid, rank ryg og lad os komme forlæns ind i fremtiden. Det kan kun gå for langsomt.

Kort tid efter var jeg med Løkkefonden på cykeltur - fem dage på cykel rundt i Danmark. Med en gruppe drenge, som aldrig rigtigt har lært noget i skolen. Mange kommer fra hjem, hvor man ikke ser avis eller følger med i nyheder. Mange har sociale problemer. Nogle har snuset til kriminalitet. Alle har oddsene imod sig.

De drenge har også drømme. Men det er drømme der bliver afbrudt af mareridt om, at de bliver knust, fordi ikke kan spille lige op med de krav, som internationaliseringen også fører med sig.

Det slog mig hvor stor en forskel der er imellem to grupper helt almindelige unge danskere. En verden til forskel. Og for mig et stærkt billede på den polarisering som foregår i øjeblikket og som kan lægge kimen til mange problemer, hvis vi ikke gør noget ved det.

Jeg forstår godt, hvis lastvognschauffører blive bekymret, når han hører, at lige om lidt så kommer de førerløse biler.

Jeg forstår godt, at den ufaglærte bliver bekymret, når automatisering og robotter truer med at overflødiggøre hendes arbejde.

Jeg forstår godt, at de mange forældre, jeg de sidste fem somre har mødt på LøkkeFondens DrengAkademi, er usikre på, hvordan deres drenge skal klare sig, når de efter syv, otte, ni års skolegang ikke har fået greb om de mest fundamentale færdigheder. Er der et arbejde til dem? Er der en fremtid for dem?

Hvis vi ikke er i stand til at gøre noget ved det, som skaber den bekymring, ja er der mange som fristes af umiddelbare, nemme, simple svar.

Hvis man er bekymret for udviklingen, så er det en naturlig reaktion at forsøge at stoppe den. Det løser bare ingenting.

Vi afviser at lade frygten for fremtiden styre os. Tværtimod.

Vi ved godt, at man ikke kan skærme sig mod enhver forandring.

At alt ikke kan blive ved med at være, som det var.

At man ikke kun holder problemerne ude ved at bygge mure, for så spærrer man også sig selv inde.

Vi vil gå forrest for at gøre Danmark stærkere. Så vi kan gribe fremtiden. Så vi kan forme fremtiden. Vi vil påtage os ansvaret for, at vi ruster os i en tid, hvor det eneste konstante er forandringen.

Og selvom jeg da også fra tid til anden i mit stille sind tænker, at "alting var bedre i gamle dage", så er det altså ikke rigtigt. Langtfra endda. For de gode gamle dage var i grunden ikke så gode endda.

Det glemmer vi for ofte. Det er, som om at tiden er et sukkerlag, der er drysset ud over afsavn, fjerner den beske smag og gør hårdt arbejde til fortidsromantik.

Jeg var selv ung i 80'erne. Og selv om jeg engang imellem savner min ungdom, er der ingen særlig grund til at savne tiden, jeg var ung i.

"Fattig-firserne", kaldte man det. Med enorme underskud på betalingsbalancen. Tocifrede renter på boliglånet. Kartoffelkur. Alt for høj arbejdsløshed. Og en endnu højere ungdomsarbejdsløshed. HIV -epidemi som gjorde os unge bange. Et Europa delt i to af jerntæppet.

Nej, jeg kan ikke komme i tanke om en eneste ting, der var bedre i 80'erne. Måske bortset fra fodboldlandsholdet...

Det er en af vores generations vigtigste opgaver at give ordentlige svar på, hvordan alle bliver klædt på til at tage gevinsterne ved globaliseringen.

For løsningen jo aldrig kan blive at bekæmpe globalisering. Løsningen er at sikre, at alle vinder på det.

For helt ærligt: I mine øjne så er fortiden langt mere skræmmende end fremtiden.

På få generationer er danskernes velstand og velfærd løftet på en måde, som mine bedsteforældre end ikke turde drømme om. Det er i virkeligheden så tæt på et mirakel, som vi kommer det i et protestantisk land. Men alt for mange har glemte, hvordan vi fik råd til det hele: med økonomisk vækst.

Jeg er ikke i politik, fordi jeg frygter fremtiden. Jeg er i politik, fordi jeg vil være med til at forme den.

Det er min tilgang. Det er Venstres tilgang.

Og det er præcis derfor, vi for snart tre måneder siden fremlagde en meget omfattende og ambitiøs helhedsplan for et stærkere Danmark.

En plan, som vil udvikle Danmark i det kommende årti. En plan, som gør vores land stærkere, rigere og tryggere.

Så Danmark også i fremtiden er et af verdens allerbedste lande. Og så vi kan give det videre til vores børn i bedre stand, end vi selv overtog det.

Et frit, rigt og harmonisk samfund.

Med lige adgang til gode uddannelser. Sundhed. Værdig ældreomsorg.

Hvor den enkelte har frihed til at virke for sig selv og sine, men hvor ingen overlades til sig selv.

Hvor vi står vagt om hinanden og vores danske værdier, men hvor vi stadig er åbne for verden omkring os.

Vi kan få så uendeligt meget ud af det. Som mennesker. Og som land. Hvis bare vi griber mulighederne.

Vi kan blive rigere. Det betyder flere penge til familierne og flere penge til den fælles velfærd.

Vi kan sikre, at langt, langt flere får et job. Og at færre er på offentlige overførsler.

Vi kan sikre, at det bedre kan betale sig at arbejde - at lønmodtagere får flere penge, som de selv kan råde over.

Vi kan skaffe milliarder ekstra til at investere i sundhed, børn og ældre - og i vores nationale sikkerhed.

Vi kan øge vores investeringer i fremtiden. I offentlig infrastruktur. I private erhvervs investeringer.

Vi kan sikre, at det her fantastiske land også er et fantastisk land, når vi skal give det videre til næste generation. Det er faktisk en fantastisk plan. Som burde vække begejstring.

Desværre ... Stod vi lidt alene med den begejstring.

Selvom helhedsplanens indhold egentligt blev pænt modtaget, så kom vi ikke rigtigt nogen steder hen.

Dansk politik frøs til. Det var nærmest en slags politisk istid. Lyset syntes langt borte, og man skulle lede længe efter noget at varme sig ved.

Der er normalt en dejlig automatik i årstidernes skiften. Selv når det ser sortest ud, ved man, at der altid er lysere tider forude.

"Efter vinter kommer vår" har vi alle sunget det med Grundtvigs salme "Nu falmer skoven trindt om land."

Jeg kan godt forstå, at Grundtvig valgte at skrive sin salme om årstiderne og ikke om dansk politik. Fordi med årstiderne er der trods alt en beroligende vished for, at det nok skal lysne igen. Sådan føles det ikke altid i politik.

Og når man står der i mørket, så er der nok dem der ville konkludere, at der ikke var nogen vej frem. At vi var kørt fast. At vi var endt i en blindgyde. Slut. Men så kender man Venstre dårligt. Og så kender man mig dårligt.

Vi lægger os ikke ned selvom tingene ser svært ud. Jeg lægger mig ikke ned, når det ser svært ud!

Og det var derfor at vi - for at få tingene til at tømme igen - greb tingene anderledes an. Og det har virket.

De seneste uger har vi lavet en lang række gode aftaler - både med vores eget parlamentariske grundlag og også bredere i Folketinget.

En satspulje-aftale til i alt 3,5 milliarder kroner. Til gavn for veteraner, som er dybt mærket af deres udsendelse. Mennesker i belastede boligområder. Kræftsyge. Svage og udsatte

En forskningsaftale, hvor vi øremærker mere end 500 millioner kroner ny viden om blandt andet fødevarer, miljø og energi. Og hvor det også er lykkedes at få råd til at styrke entreprenørskab og nye markeder. Til gavn for vækst og arbejdspladser.

En aftale, hvor vi fjerner PSO'en, så vores virksomheder lempes for omkostninger i milliardklassen, som hæmmer deres konkurrence. Hvor alle danskere får en lille gevinst. Og hvor finansieringen af den grønne omstilling gradvist flyttes ind på finansloven.

En aftale om fremtidens ejendomsvurderinger, så vurderingerne bliver mere korrekte. Og så vi lægger fundamentet under en ny boligbeskatning, som skal skabe tryghed for boligejerne.

Og senest i går hvor Claus gik ud af glasdøren i Finansministeriet med Dansk Folkeparti, Liberal Alliance og Konservative Folkeparti og fortalte, at finansloven for 2017 er i hus.

Det er en god aftale. Vi får råd til at forbedre kræftbehandlingen markant. Vi uddanner flere politibetjente. Vi kan starte genopbygningen af SKAT. Vi investerer mere i trivsel og læring i vores dagtilbud. Vi sikrer en kæmpe lettelse til erhvervslivet ved at fjerne PSO'en. Vi styrker ældreområdet. Fjerner årets stigninger i grundskyld. Og giver bilafgifterne endnu et nøk nedad, så det bliver billigere at købe en rummelig og sikker familiebil.

Jeg vil gerne sige tak til vores venner i de andre blå partier. Og ikke mindst vil jeg gerne bede jer om - sammen med mig - at sige tak til Claus for hans enorme og

utrættelige indsats for igen og igen - og igen - at skabe resultater på Venstres vegne!

Se, det var en håndfuld gode aftaler på få uger. Det er skabt noget fremdrift og gensidig tillid, som hidtil har manglet. Forståelsen for hinandens positioner er vokset.

Forhåbentligt er der stadig appetit på noget mere. Det er der nødt til at være.

For selvom det er gode aftaler, så er det langt fra nok til at indfri vores ambitioner.

Der er nogen der siger, at "Politik er det muliges kunst." Det er måske nok rigtigt. Men for mig handler politik også om at gøre det umulige muligt.

Gøre det umulige muligt. Den ambition må vi holde fast i. Også når det ser svært ud.

Vores ambitioner på Danmarks vegne er uforandret høje. Vi har aldrig stillet os tilfredse med at administrere en stilstand. Vi har altid arbejdet for ny fremgang.

Og derfor er spørgsmålet nu: hvordan indfrier vi bedst vores ambitioner?

Forhandlingerne om helhedsplanen blev vanskeliggjort - ja, måske nærmest umuliggjort - af, at vi stod i et krydspres. Hvor vi på en gang skulle forhandle regeringens udspil op og ned. Til venstre og til højre. Større og mindre.

Nogen mente, at skattelettelserne skulle være større. Andre, at de skulle være mindre.

Nogle mente, at vi skulle lade det offentlige forbrug vokse. Andre, at vi skulle holde igen.

Nogle mente, at vi skulle gøre reformerne mere vidtgående. Andre, at forandringer skulle være mere skånsomme.

Dette dobbeltpres viste sig at være en vanskelig udfordring. Ja, vel nærmest selve kilden til de problemer, som har fyldt det politiske efterår.

Det er ikke fordi jeg ikke var opmærksom på det, da vi i juni for snart halvandet år siden præsenterede hendes majestæt dronningen for en smal regering alene med deltagelse af vores parti Venstre og med kun 34 folketingsmandater i ryggen.

Dengang i juni sagde jeg, at jeg var meget bevidst om, at "regeringen ikke bare er en mindretalsregering, men en lille mindretalsregering". Og at den parlamentariske situation krævede, at hvis regeringen skulle være manøvreedygtig, skabe stabilitet og have retning i sin politik - så måtte vi være ekstremt lydøre over for andre.

Vi har nået meget den første tid. Folketingsgruppe og ministre har knoklet. Vi har indfriet valgløfter og mere til. Vi har gjort en kæmpe positiv forskel for Danmark. På kort tid. I en svær situation.

Der er mange fordele ved at være en smidig, beslutningsdygtig og homogen etpartiregering. Vi har nemt ved at blive enige med os selv. Til gengæld er det tilsvarende svært at blive enig med andre, så der også blev flertal i Folketinget. For der skal mange til et flertal.

Derfor er min konklusion, at hvis vi succesfuldt skal kunne række ud efter vores fremtidsdrømme, så bliver vi nødt til at gribe det politiske arbejde anderledes an.

Kære Venstre-folk.

Vi skal gribe mulighederne for at udvikle Danmark.

Vi har et ansvar for at løse de udfordringer, som Danmark står overfor.

Vi skal udviske røde linjer og ultimative krav og erstatte dem med realisme.

Så det borgerlige-liberale Danmark - med det flertal som vælgerne gav os - kan leve op til den tillid, som danskerne har vist vores partier.

Derfor har vi et ansvar for at samle og lede det borgerlige-liberale Danmark.

Det er derfor min konklusion, at vi har brug for en stærkere Venstre ledet

regering, der favner en større del af vores parlamentariske grundlag.

Det er på den baggrund, at jeg, straks efter landsmødet - på mandag - vil igangsætte en proces for at udvide regeringen.

Det har jeg talt med Kristian Thulesen-Dahl, Anders Samuelsen og Søren Pape om. Og det sker i forståelse med dem. For vi grundlæggende er enige i analysen. Det vil være godt for Danmark hvis vi har en større regering.

Og det er så min vurdering, at det rigtige være at invitere Liberal Alliance og det Konservative Folkeparti til at gå i regering sammen med vores parti, Venstre. En ny borgerlig-liberal trekløverregering.

Det ville kunne blive en regering med partier, som på mange måder er nært beslægtede. Som deler nogen drømme og et håb på Danmarks vegne. Og som kunne fødes med et fælles holdningsmæssigt udgangspunkt:

At det skal kunne betale sig at arbejde fordi vi tror på, at alle mennesker har noget positivt at bidrage med.

At vækst og udvikling er godt fordi pengene skal tjenes før de kan bruges. Og det giver os råd til at investere i fælles velfærd.

At vi skal gribe globaliseringens muligheder. At vi skal gå forlæns ind i fremtiden. Men at vi så også har et ansvar for at sikre os, at alle bliver vindere.

Om at vi og vores børn skal leve i et trygt samfund forankret i fælles værdier og normer.

Der er et slægtsskab. Men det betyder ikke, at vi er enige om alt. Det er heller ikke nogen sikkerhed for, at vi ikke kan blive uenige. Det oplever vel alle familier. Men jeg tror, at fælles drømme og ambitioner kan være en stærk drivkraft for et tættere samarbejde.

Derfor har jeg inviteret Liberal Alliance og det Konservative Folkeparti til et møde på mandag på til Marienborg. Det er en invitation til dem om at gå med i regering. Jeg håber at de vil tage imod. Det vil være godt for Danmark.

Men det vil naturligvis kræve, at vi alle går på kompromis. Også os. Ingen kan få det helt som man vil. Men en trekløverregering vil have mange fordele.

Med en borgerlig-liberal trekløverregering vil vi kunne få et mere stabilt forhandlingsklima på Christiansborg.

Det vil også fremover være min ambition at søge bredt samarbejde. Men det er klar, at en trekløverregering først og fremmest vil skulle basere sig på Dansk Folkeparti som parlamentarisk grundlag.

Jeg håber, at vi hurtigt får en afklaring, så vi kan komme videre med det vigtige arbejde, som ligger forude. Bryde dødvandet. Skabe ny fremdrift.

I det arbejde skal vi ruste Danmark til fremtiden. Højere vækst. Bedre velfærd. Frihed. Flere investeringer. At det kan betale sig at arbejde. En fast og balanceret udlændingepolitik. Gode uddannelser. Udvikling fremfor stilstand.

Flere muligheder for danskerne. Flere muligheder for de næste generationer af danskere.

Jeg tror, at det kan blive ret fantastisk.

Jeg føler mig overbevist om, at Danmark til enhver tid er bedst ledet af et borgerligt-liberalt flertal.

Vi er i den mørke tid. Men fremtiden tegner lys.

Tak for ordet. Rigtigt godt landsmøde.

Kilde

Ukendt

Tags

Politisk tale, Venstre, Åbningstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/venstres-formand-lars-loekke-rasmussens-tale-til-venstre-landsmoede>